Národní myšlenka

ISSN 1214-3995

Vychází od roku 1994

PO Box 18
Hodkovice nad Mohelkou
463 42

E-mail:
redakce@narmyslenka.cz

Website:
www.narmyslenka.cz

Šéfredaktor
Milan Špinka

Redakce:
Jiří Hojer
Jan Maloušek

Přispívající redaktoři:
Miroslav Červenka
Ondřej Šlechta
Jan Kašpar

Redaktor přílohy:
František Nonnemann

Názory autorů vyjádřené v článcích se nemusejí shodovat s názory redakce Národní myšlenky

Nevyžádané příspěvky se nevracejí
Redakce si vyhrazuje právo zkracovat články a měnit jejich názvy

Vytištěno, vydáno a distribuováno o. s. Národní myšlenka, PO Box 18, 463 42 Hodkovice n. M.

Číslo účtu:
51-0944120237/0100

Cena 30 Kč
(při zaslání poštou se poštovné připočítá)
Vychází čtvrtletně.
Číslo 41 vyšlo v březnu 2008

Včera, dnes a zítra...

Obranou konzervativních hodnot, především rodiny, tradice, odpovědnosti a vědomí povinností, stejně jako obhajováním národní neodvislosti a občanských práv a svobod, se na stránkách našeho časopisu zabýváme často; je to ostatně hlavní důvod, proč *Národní myšlenka* začala vycházet. Ve vývoji po listopadu 1989 tyto hodnoty nedostávaly a nedostávají místa, která si podle našeho přesvědčení zasluhují. Pro naše novináře, „uznávané nezávislé odborníky", ale i tu slyšitelnou část akademické obce jde o hodnoty překonané, hodnoty včerejška…

Pro nás však nikoli. Pro nás, konzervativní národovce, jsou některé hodnoty trvalé; jsou to svorníky pojící nás s minulostí i budoucností naší země, jejichž prostřednictvím ctíme tradice předků a které bychom chtěli odevzdat příštím pokolením. Jsou to základy, na nichž – zatím stále ještě! – stojí naše národní a státní identita.

Jak jsem již zmínil, nejsme spokojeni se záměrným znevažováním a vyvracením těchto fundamentů naší společnosti. Současnou situaci považujeme přímo za tristní a vidíme se kráčet po cestě k ohromnému společenskému rozvratu. Přes tuto skutečnost jsou v naší politice, v té vládnoucími plutokraty okleštěné a sešněrované zbytkové demokracii, ať již v zákonodárném sboru, v novinách či ve vlivných nátlakových kruzích, zřetelné snahy kráčet po této cestě ještě rychleji a ještě ještě rychleji a přímým směrem k propasti. Za této situace nezbývá – vedle doufání v zázračné obrácení – než vzít zavděk i takovými maličkostmi, jako je uhájení dosavadního kursu. Nejsme věru spokojeni se současným stavem společnosti, ač v některých ohledech, nutno přiznat, se nám nežije špatně. Avšak je nutné i vidět nebezpečí, že stále může být mnohem, mnohem hůře!

Prezidentský stolec má v našem státě velmi symbolický význam. Bezpochyby má i praktický. Obě tyto stránky úřadu jsou do jisté míry svázány tradičními konvencemi – prezident republiky se zpravidla těší nebývalé úctě, leč do politiky moc nezasahuje, ač by mohl (podle Ústavy může navštěvovat zasedání vlády České republiky, úkolovat ministry a vyžadovat si zprávy o jejich činnosti; může navštěvovat schůze parlamentních komor a zde získat slovo, kdykoli o ně požádá, a zejména může odvolat vládu a rozpustit Poslaneckou sněmovnu) a je jistě jen otázkou času, kdy některé z nich začnou být uplatňovány. Z obou důvodů má obsazení prezidentského stolce v někdejších zemích Koruny české velikou váhu. Je beze vší pochyby pro nás, hrdé Čechy hlásící se k tradicím dosavadní evropské společnosti, dobře, že ten z uchazečů o úřad hlavy státu, jenž byl na konec Parlamentem zvolen, musel pronést následující slova: „Některými z Vás jsem byl před týdnem označen za člověka zastávajícího extrémní či okrajové názory a za muže včerejška. K tomu pár zásadních slov, která jsem Vám možná ještě neřekl, říci musím.

Vážení volitelé, pokud toužíte po takovém zítřku, ve kterém je kontrolováno Vaše svobodné hlasování a je zastrašován každý, kdo se opováží projevit svůj vlastní názor, pak jsem určitě mužem včerejška. Pokud se cítíte dobře v atmosféře nepřátelství, konfliktu, osočování a zesměšňování, nemohu být Váš kandidát, protože jsem se v celé své politické kariéře snažil o férové politické soutěžení a hledání konsenzu a vždy jsem odmítal hrubosti a urážky.

Pokud nechcete dbát tisíciletých tradic naší civilizace, jejich křesťanských hodnot, důrazu na klasickou rodinu a úctu ke každému lidskému životu, nevolte mne, neboť já tyto hodnoty ctím. Chcete–li žít v budoucnosti stvořené z módních vln, kdy bude zakázáno kouřit, ale drogy budou tolerovány, kdy bude manželství institutem na vyhynutí a na radnice budou chodit jen páry k registraci, kdy staré a nemocné budeme milosrdně zbavovat života, kdy nám bude předepisováno, co máme jíst, pít a jak smíme mluvit, pak toto není můj program. Toto není má představa budoucnosti.

Vážení volitelé,pokud toužíte po zítřku, ve kterém Česká republika nemá hájit své vlastní zájmy, ale má se pasivně podřizovat vůli úředníků těch či oněch mezinárodních institucí, pak jsem mužem včerejška též. Pokud cítíte českou korunu jako takový přežitek minulosti, že se jí chcete co nejrychleji zbavit, vyberte si z ostatních kandidátů, neboť já budu podporovat existenci naší vlastní měny tak dlouho, dokud to pro občany České republiky bude výhodné. Chcete–li žít v budoucnosti, v níž budeme bez solidně podložených argumentů přijímat opatření, postihující nejen sociálně nejslabší skupiny našich spoluobčanů, ale zejména chudé země rozvojového světa ve zbrklém zápase proti možnému mírnému oteplování naší planety, pak radši včerejšek."

Nic na tom nezmění skutečnost, že tato slova byla pronesena spíše coby vstřícné gesto vůči voličům části prezidentských volitelů, než jako slova k přesvědčení poslanců a senátorů. Důležité je, že prezidentem se u nás zatím může stát ten člověk, který se je nebojí říci, nestydí se za ně a skutečně je vysloví.

Nově zvolený prezident měl vzápětí příležitost zasáhnout do mezinárodní politiky; alespoň trochu snížit potupu naší vlasti v očích poctivých, slušných a rozumných lidí v Evropě i na světě, ale především v Srbsku a u nás. Vyjádřil se totiž odmítavě k uznání nezávislosti území Kosova pole a Metochie, zatímco ministerstvo zahraničních záležitostí a vláda zaujala politiku naprosto hanebnou, jejímž cílem je potichu vyčkat, až celá záležitost trošku usne – a pak tzv. Kosovo uznat s odůvodněním, „že je to jedno, když je uznali skoro všichni..." To si od nás Srbové nezaslouží. A ostatně Albánci teprve ne.

Jan Maloušek je předseda Národní myšlenky